

מסורת הש"ס

עַד שִׁבְעָה אַחֲרָיו שָׁבָה. פ"ה עד שחללה האחרונה שצארוּתֶיהָ והשגל ארצות שכל אחת שוות הן ואין נראה דאם אינם חלוקות למה שונה שלם ארצות בכל אחת ועוד קשה לר"י דמן פכ"ט שביציעת (מ"ב) שלם ארצות לביעור ושגל ארצות בכל אחת עד שיכלה האחרונה שבה ר"ש אומר לא אחרת שלם ארצות אלא שיהיה מכלל ארצות קמא שלם ארצות חלוקות שכל אחת חלוקה לביעור ור"ש ממי מודה לכו

אוכלין על של בין הכיפין ואין אוכלין על שבין השיצין ^(ב)תנן התם ^(א)שלוש ארצות לביעור ההדבה וזוהי הדבה וזוהי הארץ וזוהי הארץ וזוהי הארץ

אובלין על כל בין הדיפין. דרך דקלים להיות בעיקרן קוים סביב הייטו שנים ומן הדקל ענף הן ולמעלה עליו של עשיון כסדרן ממין נפות תמרים ובהיות משב התמרים נופלין ושארין בחותן כיפן ולמעלה בשנים וקאמר רבן שמעון דכל זמן שמוזין בדיפין אובלין מאתן שצבים אכל אין אובלין מן הביט על סמך אותן שצבין לפי שאין המה יכולה ליתון מפני הקוים. ומתניין הכי קאמר תנא קמא כלה

והבא לך אף אחת ממקום הראוי
ליטען ולא תמנא ולחומרך אחת דבי
יהודה: **שלא ארלו.** בארץ ישראל
חלוקות זו מזו לענין ציעור שאין זו
סומכת על זו בטעני דה ואע"י שלא
כלו בחצירתה: **ושלא ארלו בכל אחת
ואחת.** שחלוקות במנהג קיום פירושים
שפירושיהן כלות של זו קודם לזו
ואעפ"י עשינו כולן אחת לביעור
דמפרש ואולי: **ולמה אמרו שלא**

אֲרֻזֹת. הַיּוֹלֵד וּשְׁלֹשׁ אֲרֻזֹת לְכָל אֶחָד
הָרִי כֵּאֲזַן תִּשְׁעַת אֲרֻזֹת לְמֹאֵל הַיִּלְכָּתָה
אֲמָרוּ שֶׁלֹּא אֲרֻזֹת לְבִיעוּר וְחוּ לֹא:
שִׁיבִיו אֲוֹלָקִין כָּכָל אֶחָד. עֲשֹׂאֻם שֶׁלֹּא
שָׂכָל אֶחָד כִּלְוִיו כֵּן אֶחָד וְאֶחָדִין
כָּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִהֶשֶׁל הַחֲלוּקִים
לְבִיעוּר עַד שִׁכְלָה הָאֲחֵרִין שְׂשֻׁלֵּשׁ
אֲרֻזֹתֵיהֶם אֲוֹלָקִין בִּיחֻדָּה וְכֵן שִׁכְלָה
אֲחֵרִין שְׂשֻׁלֵּשׁ אֲרֻזֹתֵיהֶם וְכֵן עֲבֵרָה
הָרִדִּי וְכֵן רִבְלִי: מִזֶּמֶר בְּנֵי מִינֵי

דאזעלען ביסודע עד שיכלה אחרון
שנשלש חרות שנה אכל אין זאכלין
ביסודע ע"י אותן שגבליל: וגמירי.

מקורות מאזרחיים: **דלן חיה סינדרה**
מרחקת כל כך ללאח יהודה לגליל
ומגליל יהודה אלז יואה היא מגליל
לגליל ומיהודה ליהודה: **מכשערי**.
כשערי ענת הנישור שגלו לחיה
ככל מקום שן. ולא מרחקין ליה
להניחין לארז לצפור ש: **מסוס**
מסוס

שנאמר בארץ. נחיה אשר בארץ
חיה יעזוב שמפקין במקום דריסת
חיה ובחמה: הא אשקפים. למעט
לען סומכין בני יהודה אלף עול אלרס
ולא על של גליל: קרי ביה בארץ
בארץ. אז היה כתיב בארץ השמא
שמעת מינה חדא מנייחיה השמא
דכתיב בארץ דרוס כה תמיא: וי
נמי. אשר לדרשא: לוו ככדיס. וי
עמו תכודס: מניס דרבי אבסו.
תלמידיו היו: דקיס ליה דליבו דייק
שמעטא ממומיה דרביס. כההשמעס
ויאלה מפי רבי מוקדק ואומר לרבי
לשנותה פסע שנייה ומומיה אימנו אז
הו אז לרס: כחכס דפריקסא דאס
משירשו ורגפנים

היה מדקדק בשמועו ולעת ממי קיבלה: רבי יהודה. ספק (אפשרה)
רבי יהודה או מר' יהודה נאשה דהוה נמי בזהויל דרז: סטיו כפול
היה. אלתנאות קבי לו כפולות וז לפנים מוז קבי: קרי רב יוסף
קטנים שלא ביטול וקץ הדקל לעניס היספיד כפניות: דנחא לפירא.
ס' קטנן קטני פסק הגדל כפיות גאזי ור' הדקול: אסירי. מסוס
ר' שרי אומה הוי כפופי. שכן קטנות וסופלה הוה כפניות וסגדלין
גמר קרי שרי: דאמר בר' יוסי. דאמר משנפלו פרחי הגפן וגרלית
יין אשפיר: ופליגי רבנן עליה. במסכת ערלה ופ"א מ"ן דקתי רשא
דעבד רבנן: כשאר אינות. חזק מגפן: אין קוללין. לעניס מפני
ג'ין כימי יסן: משישרשו. משיארזו בהן כעין שרשרות) ט"ז חזיון:
חזיון

וְסִי חֵיוֵן שָׂנֵא לְכָל סֶמֶד קָרִי פֶרִי וְאֶסֶד מֵשֹׁם עֵרְלָה (שם) וּפְלִיגֵי רִבּוֹן עֲלִיָּה, וְהִלָּסָה כֹּחַ חַד מִן הַנְּעֻזִּים (שם) מִשְׁנֻאֲיָא, אֵת הַפֶּרִי (שם).

מִתְבַּעְרִין בב"ב מקום. פ"ה
שמועין אותן למרמס
זיה ובהמה ולא נראה דהא מותרין
לאחר ביצור לעניים ל"ע דתנן ההם
הוא ה' מי שחי' לו פירות שביעית
הגיע שעת הביצור מחלקן מוזן שלש
שעבודות לכל אחד עניים אוכלים אחד
הביצור ולא עשירים דכ"ר ר' יהודה
(ד' יוסי אומר אחד עניים ולא עשירים
אוכלים אחד הביצור ובתוספתא קמי'
מי שיש לו פירות שביעית והגיע שעת
הביצור מחלק מהן לשכניו ולקרוביו
וילודעיו ומזילא ומנחם על פתח ביתו
ואומר אחינו וישראל מן שגזרן
ועלו יעול וחרת ויבטלם לתוך ביתו
היולך ואוכל עד שיכלו ואומר ר"י הא'
דמשמע בכל מקום לאסור לאכול אחד
הביצור היט כמסערה בביתו מחזקת
שכלו אבל אם יסלקו ומזילא ומנחם
שיכלל כל מי שילך הן אלם וכן היה
מומלץ להכניסו ולאכלו אחד הביצור
ר"ב שרא אפי' נראה דהמרא
אמ"ר א"ה. הקשה ריב"א דתנן בפ"ו
שביעית (מ"ה ה') אין מוזילא שמן
שריפה ופירות שביעית מן הארץ לכל
דבר ספרא אפי' לקחור דיש מחורה שמומרת
א' נמי שבוגה הוציל:

מפני
עליהם. דרב ספרא: קז כפנייא דשביעית. דקל טעון כפניות והן חמור
פירי שנגמא אקור להפסידו: מחתיל דערלה. שומר הגדל סביבות הש
ערלה דלא הוו כח אלא שם פיר עליהם הואיל דנעשו שומר לפירי: ה
הוא יבש ויטפל אלמא כפניות קריין פירי: רב נחמן. דאמר פירי של
זורה הענבים והיינו סמדר אקור משום ערלה מפני שהוא פירי ובלעז"ל
טעין והלובין ומי גפנים וסמדר מותרים משום ערלה ורבי אלעז
תמסמסא הפירי ורחמנא אמר לאכלה ולא להפסד: משויאלו. * מחתיל

ידי פירות שביעית, וכי תמצא הני מילי פירות הוא האדמה להפסיד, אבל כמציאות עדין
הני מחתלי עדילה אסורי, פירוש קצבאן עדילה אסורי הואלי ועשיו שומר לשירי, והני
אלא בכופרי, דהן אל טלע, דאלמא פרי הן, דהא קרו לחו פרי, ושעתין רב נחמן כרבי
'ויסי' אמר סמוך מיני שהוא פרי, ופעילי רבנן עליה ואמר כי 'ז' חנוא
הוא פרי' וכו'. אמר סמוך מיני אורחא לא יקטוף את האדמה בשבעים, בלא מקורם כל

[illegible][illegible]

הנהגה איסור הוא דאסור להאמר רב נחמן
מתחילי לא היו שומר לפני
יוסי סבירא ליה, דתניא רב
דרי יוסי בבל האילנות, ור